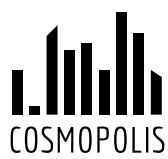

LAURA
PAVLOV

Nej KRÁSNĚJŠÍ
TAJEMSTVÍ

Pravidla byla jasná.
Ale když se mě dotkla,
zapomněl jsem
na celý svět.

LAURA
PAVLOV

Nej KRÁSNĚJŠÍ
TAJEMSTVÍ

Přeložila Eva Kadlecová

Copyright © 2024 by Laura Pavlov

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Eva Kadlecová, 2026

„Odvaha jí byla korunou a ona nosila ji jako královna.“

Atticus

RIVER

ZAPARKOVAL JSEM PŘED NEMOCNICÍ a vystoupil z auta. Nechápal jsem, co si ten starej blázen myslel, že se tam nechal na kdovíjak dlouho zavřít. Chlast, léky a jeho vynervovaná nátura by odrovnaly i průměrného třicátníka, natož padesátníka, kterej už není úplně ve formě. Jsem si jistej, že jeho dceru to celý upřímně vyděsilo, zvlášť když zjistila, že za všechno může jeho směšnej sexuální apetit.

Nemocnice jsem nesnášel, ale byl to můj kámoš, a tak jsem tam musel. Vlastně když mám bejt upřímněj, Lionel Rose pro mě byl víc než kámoš. Vlastnil bar Whiskey Falls a za poslední roky jsme se hodně sblížili. Takže teď už jsem ho bral prakticky jako rodinu.

Nedávno prodělal mrtvici a nás všechny ta zpráva upřímně vyděsila.

Vyjel jsem výtahem nahoru a neušlo mi, jak si mě při odchodu prohlížely ty dvě sestřičky, co ke mně přistoupily.

Dveře se zavřely a já se vydal po chodbě k jeho pokoji. Když jsem se přiblížil k jeho posteli, můj kamarád mi pokynul a trošku se pousmál. Podali jsme si ruce a chlapsky se objali, pak jsem si sednul na židli u postele.

Od monitorů se v jednom kuse ozývalo několikery pípání. Snažil jsem se ten zvuk ignorovat, ale narůstalo ve mně podráždění.

Slabá vůně nemocničního jídla se míchala se silným pachem dezinfekce a mně se z toho obracel žaludek. Nemocnice byly

pravděpodobně moje nejmín oblíbený místa vůbec, a to je asi co říct, protože už jsem strávil dost času ve spoustě jiných pekelných děr.

Podle všeho jsem jako malý dítě pobyl ve špitále asi půl roku, i když ne že bych si z té doby nějak moc pamatoval. Ale z nějakýho důvodu mám nemocnici celej život spojenou s temnotou. Kruci, tak to asi má úplně každej.

Anebo za to můžou moje podvědomý vzpomínky na tu dobu a fakt, že než jsem se do nemocnice dostal, měl jsem ještě rodiče, a když jsem odcházel, už jsem je neměl.

Doreen tu byla taky. Říkala mi, co je s Lionelem novýho, zatímco on se snažil sníst oběd. Doreen byla barmanka z Whiskey Falls a Lionelova nejstarší kamarádka.

„Nebud' paličák a sněz to jablečný pyré,“ nabádala ho. „Jestli ho nedojíš, než se vrátí Ruby, bude pěkně naštvaná.“

Ruby byla Lionelovo jediný dítě. Jeho pýcha a radost.

Někdy dovedla bejt krapet neotesaná, ale já už ji celou věčnost neviděl. Věděl jsem, že Lionel má jít na nějakou její nejnovější promoci, protože Ruby už byla něco jako profesionální studentka. Lionel se s ní často chlubil, takže jsem věděl, že si dělá doktorát z psychologie. Ale když se včera dozvěděla, co se stalo jejímu tátovi, zřejmě se hned vrátila domů.

„Řekni Riverovi tu samou historku, co jsme včera napovídali Ruby, ať v tom nemáme bordel.“ Lionelovi bylo špatně rozumět a já se snažil nedat na sobě najevo, jaký mi to dělá starosti. Nemohl hýbat pravou půlkou obličeje, takže pro něj bylo těžký mluvit. Ale doktor řekl, že Lionel se do nemocnice dostal právě včas, takže se dá čekat, že se úplně zotaví. Akorát to bude chtít nějaký čas.

„O jaký historie je řeč?“ Poposedl jsem si dopředu a zvědavě povytáhl obočí.

Doreen si povzdychla. „On nechce, aby se Ruby dověděla, že bral

všechny ty... stimulanty.“ Odkáslala si a ušklíbla se. „Ten fakt, že se její otec snaží držet krok se sexuálníma potřebama mnohem mladších žen, si chce nechat radši pro sebe.“

Jo, přesně tak. Lionel si na pár dní zdvojnásobil dávku léků na erektilní dysfunkci, protože ten chlap někdy dokáže být fakt hrozný idiot.

„Takže co jste jí napovídali?“

Lionel se obrátil na Doreen a čekal, až mi odpoví ona. „No, tak nějak jsme jí řekli, že ho to kleplo ze stresu kvůli tomu soudu s Jennou Tatovou.“

„Co? Tohle už jsme přece srovnali před pár týdny,“ vykulil jsem oči.

Podala mi kus papíru. „Nechal mě včera večer napsat tohle, abych jí to přečetla.“

Podíval jsem se na tu čmáranici a obrátil oči v sloup. „Takže ze svojí mozkový příhody jsi v podstatě obvinil mě? To je pěkná sviňárna, Lioneli. Dokonce i na tvoje poměry.“

„Neobvinil jsem tě,“ odpověděl nezřetelně.

Podíval jsem se na papír a přečetl pár řádek. „Zastupoval ho River, ale bohužel ten případ moc dobře nezvládal, a nakonec bylo toho stresu na tvého tátu moc,“ četl jsem svou nejlepší imitací Doreenina hlasu – hlasu ženské ve středním věku, která většinu života kouřila jako fabrika. Probodávala mě za to očima, ale viděl jsem, jak jí pobaveně cukají koutky. „Jednoznačně jsi mě obvinil.“

„A co jsme jí jako měli říct? Že jejímu tátovi nestál tak, aby to jeho současný přítelkyni stačilo, a tak si ztrojnásobil dávky léků?“ Doreen si zkřížila paže na hrudi.

„Prokristapána. Já myslel, žeš bral jen dvakrát víc. Takže třikrát? Co sis kruci myslel, Lioneli?“ zasyčel jsem. Naštvalo mě to, protože jsem toho blbce měl rád, i když bych to nahlas nikdy neřekl. A bylo evidentní, že léky na jeho péro v kombinaci s chlastem

a už tak mizernou kardiovaskulární kondicí byl zaručený recept na katastrofu. „A mimochodem, přesně tohle jsi jí taky měl říct. Protože je to sakra pravda! A ty místo toho všechno hodíš na mě. Ale jestli je Ruby jen z půlky tak chytrá, jak o ní pořád tvrdíš, stejně pochybuju, že ti tyhle výmysly spolkně. Lidi prostě nemají mrtvice kvůli tomu, že je někdo žaluje za nehodu na pracovišti. Nehrozilo ti vězení, proboha.“

„Tak hele! Na střední jsem hrála Julii. Jsem dramatickejší génius. Ručím za to, že to sežrala,“ ohradila se Doreen.

Zaklonil jsem se na židli a zavrtěl hlavou. Souhlasil jsem, že v tomhle absurdním sporu budu Lionela zastupovat, přestože absolutně nebyl v právu a měl Jenně Tatové zaplatit výlohy za léčbu hned, jak k nehodě došlo. Jenže ten starý škrt se snažil ušetřit pár babek, takže ho to nakonec stálo třikrát tolik.

„Poslyš, ty a tvůj líný pták byste měli v první řadě dostat rozum. Přestaň chodit s holkama, co jsou o polovinu mladší než ty, a pak budeš svým ženským třeba stačit. Napadlo tě to někdy?“

Lionel pokrčil rameny. Pravá půlka pusy mu visela dolů. „Stella je sexy.“

„A ty jsi zatracený paličák. Já ti tu tvoji směšnou šarádu zahraju, ale nemyslím si, že je Doreen tak skvělá herečka, a jestli ti to Ruby fakt spolkně, tak není tak geniální, jak o ní pořád prohlašuješ.“

„Áááá... Vidím, že už jsou tu všichni,“ ozvalo se za mnou a já se ohlídl přes rameno.

Kruci. Ruby Rosová od té doby, co jsem ji viděl naposled, fakt vyrostla.

Na záda jí padaly dlouhé vlny tmavých vlasů, měla plný rudý rty a oči neurčitý barvy, který teď vypadaly jako zlatý, protože jí na pohlednou tvář dopadaly paprsky slunce, co se prodíraly okny dovnitř.

No do prdele. Lionelova dcera byla neskutečně sexy.

Když jsem ji viděl naposled, takhle teda rozhodně nevypadala.

No, zřejmě už uteklo hodně času. Ruby už dávno nebyla dospívající holka. Byla z ní ženská, sexy jako hřích sám.

Povytláhl jsem obočí, protože mě propalovala očima, jako by ji jen moje pouhá přítomnost urážela.

„Dlouho jsme se neviděli, Ruby.“ Už to bylo spoustu let. Většinou jezdil Lionel za ní, a když někdy přijela domů, nezůstala nikdy dlouho, aspoň podle toho, co mi říkal. S Lionelovou bývalou ženou a Rubyinou matkou Wendy to bylo asi opravdu těžký, takže Ruby se Magnolia Falls nejspíš úmyslně vyhýbala.

„Máš dobrej postřeh,“ ušklíbla se. Z jejího hlasu odkapávala jízlivost. O co jí sakra šlo? Vždyť mě skoro neznala. „A je to právě tvoje báječná schopnost si vzpomenout, že jsme se dlouho neviděli, co z tebe dělá tak fantastickýho právníka?“

„Ruby,“ napomenul ji Lionel. Všiml jsem si, že když mluví se svou dcerou, jeho hlas je mnohem jemnější, než když mluví s kým-koliv jiným.

Udělala na něj prstem gesto, aby nic neříkal. „Ne. Žádný Ruby, tatínku můj zlatej. Ty budeš na řadě hned potom.“

Doreen se ušklíbla a Ruby po ní střítila pohledem. Lionelova divoká dcera byla sice malá vzrůstem, ale o to urputnější měla povahu. Já mám skoro metr devadesát a ona jen něco přes metr šedesát, a to ještě měla na nohou vysoký šněrovací boty, který jí nejmíň tři centáky přidávaly. Tmavý skinny džíny těsně obepínaly její křivky a já měl vážně co dělat, abych ji nesjel očima od hlavy k patě. Její černej koženej kabát působil trochu jako pěst na oko, vzhledem k tomu, že byl konec května, svítilo slunce, ptáčci cvrlikali a Magnolia Falls bylo touhle roční dobou samá duha a samej jednorozec.

A tahle holka vypadala, jako by zrovna vylezla z pekla. Její vztek jsem poznával, protože žil a dechal i ve mně.

„Doreen, já myslela, že jsi nejlepší a nejvěrnější kamarádka mého

táty. A že když si tě vybral krátce po mém narození za mou kmotru, tak bys vůči mně měla být upřímná!“ Znova si zkrřížila paže.

Ježíši. Ona je nasraná úplně na každého.

Já svůj vztek normálně zaměřuju vždycky v jednu chvíli na jednoho člověka. Natáhl jsem ruku k misce s kousky jablek na Lionellově podnose, jeden jsem si vzal, hodil si ho do pusy a užíval si tu show před sebou.

„Víš, jak tě mám ráda, holčičko. Moje oddanost a upřímnost k tobě a tvému tátovi nezná mezí.“ Doreen se podívala z Lionela na Ruby a zpátky. Já jsem si vzal druhé kousek jablka, což mi vysloužilo další zlostnej pohled od královny temnoty.

„Fakt?“ Ruby došla blíž k tátově posteli, sedla si na kraj a podívala se postupně na každého z nás. „No, v tom případě si pojem upřímnost asi vykládáme každé trochu jinak. Lhát mi, když jste mě všichni přemlouvali, abych se vrátila a postarala se o bar – já nevím. To mi připadá maličko... neupřímný, no ne?“

No sakra. Trefila hřebíček na hlavičku. Byla tak sebejistá a zároveň trochu povýšená a děsivá.

Sáhl jsem pro další kousek jablka a ona se pohnula tak rychle, že mě zastihla nepřipraveného. Pleskla mě přes ruku a ten kousek sletěl na podlahu.

„Přestaň mu kruci žrát ty jabka. Co kdybys dělal svoji práci a soustředil se na právo?“

A to na mě bylo právě tak dost. Do dvou vteřin jsem byl na nohou a díval se na ni ze svojí vejšky. „Hele. Já svou práci dělám dobře. Ale ne že by mě zajímal tvůj názor. A tvůj malej záchvat vzteku si nechávám líbit jen proto, že máš svého tátu ráda, a teď tě nejspíš postihlo lehký nervový zhroucení, takže štěkáš na každého, koho potkáš.“

Čekal jsem, že se lekne, ale ona se místo toho ušklíbla. Jako by to brala jako výzvu – a vítala ji. Narovнала se, vystrčila bradu, ve zlatých očích jí jiskřily modrý a zelený výboje.

Ta holka byla zlá královna a já bych lhal, kdybych zapíral, že mě to pekelně nepřitahovalo.

„Stála jsem celou dobu za dveřma, takže jsem slyšela, jak si domlouváte ten svůj směšnej plán na to, co mi navykládáte. To mi nepřipadá moc *právnícký*, nebo se takhle ve své praxi chováš normálně? Můj táta nakonec Jenně Tatový zaplatil o dost víc, než by se slušelo. Nebo to hraješ na obě strany? Že bys od starý dobrý chlípny Jenny dostával menší provizi?“

„Hmmm... Teď nevím, jestli mě víc uráží tvoje představa o mojí morálce, nebo o tom, že podle tebe musím uzavírat takový kšefty, abych někoho dostal do postele. Evidentně podceňuješ moje schopnosti.“

„Ruby,“ ozval se Lionel a natáhl se pro její ruku. Ruby se podívala na tátu se zvednutým obočím. „Já je poprosil, aby lhali. Nechtěl jsem se před tebou ztrapnit.“

„Fakt, tati? Vážně sis myslel, že ti spolкну tu blbou historku o tom, jak tě vynervoval soud? Ty záznamy jsem si sehnala už dávno, abych věděla, kolik jsi jí zaplatil. Aspoň jeden z nás se musí postarat o to, abys zůstal nad vodou.“ Dlouze vydechla a přivřela oči. „Už včera, když jsem jela domů, jsem z auta volala doktorovi Petersovi. O těch lécích jsem věděla. Čekala jsem od tebe víc. A od tebe taky, Doreen.“

„Promiň. Byl zoufalej.“ Doreen pokrčila rameny, v očích měla slzy a já se cítil blbě i za ni, když začala hrozně kašlat a potřásat hlavou.

„Tohle si můžeš ušetřit.“ Ruby zvedla ruku a já se nestačil divit, když Doreen ten strašidelný, dramatickej kašel fakt okamžitě přeshel. Možná to její divadelní nadání bylo lepší, než jsem si myslel, ale Ruby jí to evidentně nespolkla. „Chápu tě. Dovede být fakt přesvědčivej, když je zahnanej do kouta.“

„Díky,“ odpověděla Doreen, došla k ní a objala ji. „Chybělas mi.“

„Jasně,“ řekla Ruby a vymanila se z její náruče, jako by se jí to vůbec netýkalo. „Každopádně teď si přestaneme lhát. Nebudu za tebe makat ve Whiskey Falls, zatímco ty se budeš válet v nemocnici, jestli mi ještě jedinkrát zalžeš. Rozumíš?“ Dívala se na otce z výšky. „Řekli jsme si, že k sobě vždycky budeme upřímný.“

„Rozumím. A je mi líto, že jsem nebyl na tvůj promoci.“ Z Lionelova hlasu jsem jasně vnímal zklamání. Ruby byla nejdůležitější člověk v jeho životě a v Magnolia Falls to věděli úplně všichni.

„Už jsi v pořádku, to je hlavní. Víš, že tyhle věci mě neberou.“ Zavibroval jí telefon, podívala se na něj a zaúpěla. „Ještě neuplynulo ani čtyřiaadvacet hodin od mého odjezdu z domova, a co myslíš? Máma se právě pohádala s Jimbem. Světe, div se! A Rico si myslí, že jeho holka je těhotná.“

Jimbo Slaughter byl nejnovější manžel Rubyiny mámy. Ta ženská byla vdaná už tolikrát, že to člověk nestíhal sledovat. Kromě Ruby měla ještě dva syny, Zana a Rica, který se oba věčně poflakovali v baru Whiskey Falls a využívali Rubyino jméno, aby jim Lionel nalíval zadarmo.

„Mrzí mě, že se tím musíš zabývat,“ vyslovil obtížně Lionel a Rubyin pohled poprvý od chvíle, kdy vešla do pokoje, zjiňnul.

„S tím si nedělej starosti. Zvládnu to. Teď jde v první řadě o tebe. Mluvila jsem s doktorem Petersem. Říkal, že jste spolu probírali, že bys mohl nastoupit rovnou na rehabilitační program. Máš před sebou dlouhou cestu. A z tohohle se nevyvlíkneš. O bar se postarám a ty zapracuješ na tom, aby ses dal dohromady. Jasný?“

Lionel k ní natáhl ruku a ona ji tentokrát přijala. „Děkuju. Miluju tě, Rubes.“

Vzdychla. „Já tebe taky.“

A tentokrát byl její úsměv naprosto upřímný.

Zlá královna měla evidentně jednu slabinu a tou byl její táta.

RUBY

SCHŮZKA S DOKTOREM PETERSEM SKONČILA a táta naštěstí souhlasil se vším, co doktor navrhnul. Můj táta dovede být hroznej paličák, ale když prasklo, jak to s tou mrtvicí doopravdy bylo, aspoň na chvíli se se mnou přestal hádat a byl jako beránek.

Překvapilo mě to, že si vzal ne jednu, ne dvě, ale hned tři dávky léků, aby měl nekonečnou erekci? Ani náhodou. To pro něj bylo přímo typický. Je to impulzivní chlap. Vždycky jsme o tom spolu vtipkovali.

Táta byl duše každýho večírku. Z nás dvou jsem já byla ta dospělá. Už v osmi letech jsem připravovala jídlo a platila účty.

Ale taky jsme k sobě vždycky byli otevřený a upřímný, takže mě hrozně naštvalo, že mi lhal. Rozuměla jsem tomu, proč to udělal, ale to neznamenal, že se mi to líbilo.

Můj otec byl v mém životě jedinej člověk, kterému jsem věřila. Vždycky to tak bylo.

S mámou to byl úplně jinej příběh. Wendy Rose-Dane-Holt-Smith-Slaughterová byla případ sám pro sebe. Většina krátkodobých pronájmů trvala dýl než její průměrný manželství. Takže ano, dávala jsem si důsledně záležet na tom, abych ji nazývala všemi jejími vyvdanými příjmeními – vždycky. Přesně takhle hnido-pišská jsem byla.

Moje matka byla velice šikovná, co se týkalo její kontroly nad muži. Jen si bohužel moc dobře nevybírala. Aspoň potom, co zdevastovala máho tátu.

Můj táta byl dobrej chlap. Pod nánosem všech špatných rozhodnutí a v alkoholu utopených nocí byl dobrej do morku kostí.

Milovala jsem ho tak moc, až to někdy bolelo. I když jsem měla zrovna vztek, což byl v podstatě takovej můj jazyk lásky. Táta něco podělal a já se pak kvůli tomu vztekala. Takhle jsme to prostě měli.

A moje matka – no, nezáleželo na tom, kolik vrstev jste z ní oloupali... Když jste se dostali až k jádru, nenašli jste prostě nic podstatného. Wendy Rose-Dane-Holt-Smith-Slaughterová byla krásná, ale taky sobecká, bezohledná a vypočítavá.

Zastavila jsem na příjezdový cestě u jejího karavanu, u svojí starý bílý hondy zařadila parkovací polohu a vystoupila z auta. Svíral se mi žaludek, ale kráčela jsem ke dveřím s hlavou vztyčenou. Otevřela jsem a uvnitř našla přesně to, co jsem našla pokaždý. Aspoň v něm se na ni dá spolehnout.

Špinavý nádobí a linka i podlaha pokrytý bordelem. Vzduchem kolem mě se nesl silnej pach kouře z cigaret a trávy. Na malým stolečku stály láhve od piva plný cigaretových vajglů. Znechuceně jsem zavrtěla hlavou. „Čau. Jsem tady.“

„Není mi dobře. Pojď do mýho pokoje a vem mi jednu colu,“ zavolala na mě máma.

Otevřela jsem ledničku a musela si zakrýt nos i pusu, abych se nepozvracela. Tak intenzivní byl pach zkaženého mlíka a ještě něčeho kyselého, kterej zaplavil moje smysly. Tady už se asi nic nezmění.

Po rozchodu mých rodičů, když mi byly čtyři roky, jsem žila s otcem. A tím rozchodem mám na mysli epický, explozivní, katastrofický závěr svazku, ke kterému v první řadě vůbec nemělo dojít. Nicméně jsem byla vděčná, že z jejich vztahu vzešlo aspoň něco – já.

Ten konec byl pro tátu naprosto drtivej. Pro mámu to byl další obyčejnej den.

Táta ji nachytlal v posteli se svým nejlepším kámošem z dětství Rikem Danem. Výsledkem jejich spojení byl pro změnu můj mladší bratr Rico Dane Junior, stejně neodolatelnej zoufalec jako naše máma. Radši se ani nezmiňuju o faktu, že by mělo bejt zakázaný pojmenovat dítě Junior, když Rico Dane starší nedokázal nic jinýho, než stát se dárce spermií a šampionem beer pongu v baru Whiskey Falls.

„Ségra!“ ozvalo se za mnou, až jsem se lekla. Otočila jsem se zrovna ve chvíli, kdy se dveřmi přihnul právě Rico. Byl to takovej ohromnej, rozkošnej trouba.

Odešel ze střední, protože chtěl pěstovat marihuanu o hodně dřív, než to bylo legální. Svoji firmu provizorně pojmenoval Špičková tráva. Tím určitě nemohl vzbudit pozornost policajtů, že ne?

Tenhle podnik se naštěstí nikdy nerozjel. Rico trávil dny tím, že se vždycky zhulil a říkal tomu průzkum trhu. Teď pracoval v Daily Marketu pro Oscara Dailyho. Aspoň měl nějakou práci.

Byl připravenej stát se otcem? Rozhodně ne! Jenže to chlapům v naší rodině nikdy nebránilo, aby do toho šli.

Nechala jsem ho, aby mě zvedl ze země a zatřásl se mnou, protože toho pitomce jsem zbožňovala, i když jsem mu někdy vůbec nerozuměla.

Narodit se jako potomek Wendy a Rika Debila staršího nemělo vůbec žádný výhody, a proto jsem se vždycky snažila bráchovi pomáhat. Držet ho dál od problémů, kdykoli to šlo.

„Hej, už mě můžeš pustit.“ Zachechtala jsem se, což jsem si dala za cíl nedělat moc často, protože mi život nijak moc humornej nepřipadal. Ale když šlo o moje mladší bráchy Rika a Zana, dokázala jsem trochu vyměknout.

„Tak co teď jsi? Už jsi opravdická doktorka, doktorko Rosová?“ zeptal se. Hvízdal a usmál se na mě od ucha k uchu.

Měl stejně tmavý oči a světlý vlasy jako máma. Já byla podobná

spíš tátovi a nikdy mi to nevadilo. Ale můj brácha byl krásnej a dobře to věděl.

„Ještě jednou mi řekneš doktorko Rosová a oholím ti ve spánku obočí,“ střelila jsem po něm varovným pohledem.

Doktorka Rosová jsem byla oficiálně v akademickém světě, kde jsem žila – daleko od Magnolia Falls a od života, ze kterýho jsem vždycky chtěla utéct. Jenže oslovení „doktorko“ u mojí mámy doma bylo v podstatě ekvivalentem spáchání zločinu. Máma přímo nesnášela to, že usiluju o nějaký vzdělání.

Je fakt, že pokud jde o psychologii, vždycky jsem cítila nekonečnou žízeň po informacích. Zjistit, co lidi přiměje bláznit. Snad proto, že jsem musela řešit problémy všech kolem sebe prakticky už... od narození. Nebo mi to tak aspoň připadalo.

Ráda jsem se dozvíдалa, co lidi nutí dělat věci, který dělají, čím jsou motivovaný jejich pozitivní i negativní rozhodnutí a jaké je náš potenciál odpouštět těm, kdo nám ublížili.

Já jsem ve svém životě odpouštění moc často nepraktikovala, možná proto, že se mi většinou nikdo za nic neomluvil. Třeba za všechny ty hrůzy, kterýma mě máma nechala procházet už jako malou holku. Za to, jak spoléhala, že se postarám o svoje bratry, i když jsem byla jen o málo starší než oni.

Takže jsem přišla na to, jak svoje schopnosti využít.

Promovala jsem s vyznamenáním na jedné z nejprestižnějších univerzit v Kalifornii, takže se zdálo, že mi svět leží u nohou. Nebo tedy aspoň bude, za osm týdnů, až se táta uzdraví a já nebudu muset pracovat ve Whiskey Falls.

Ale ještě jsem musela zjistit, co je pro mě to pravé.

University of Western California mi nabídla učitelskou pozici. Stala bych se řádnou profesorkou a vyučovala dva různý úvodní kurzy psychologie, což by po mojí dosavadní akademický činnosti měl být v podstatě můj cíl. Jenže já si nebyla jistá, jestli chci

zrovna učit. Nicméně neměla jsem moc času přemýšlet o svých možnostech, protože jsem promovala v sobotu dopoledne a táta už v pátek večer dostal mrtvici. Zrovna se chystal nasednout do auta a vyrazit za mnou na tu slávu.

Do mýho životního příběhu to vlastně docela zapadalo.

Prostě se mi zdálo, že se tohohle místa nikdy nezbavím. Jediný člověk, kvůli kterému jsem byla ochotná vykašlat se na vlastní promoci, byl můj táta. A přesně k tomu taky došlo.

Na světě nebylo nic, co bych pro něj neudělala.

„Zanovi už jsi ho jednou oholila. Na druhým stupni. Takže tě nehodlám zkoušet, protože vím, že jsi toho schopná,“ vrátil mě do přítomnosti brácha.

„To si piš. A teď mi řekni, co se děje s Pandou.“

Vážně, holka, se kterou můj brácha chodil už od druhého stupně, se skutečně jmenovala Panda. Dřív se teda jmenovala Sally, ale to jméno tak nesnášela, že se v patnácti nechala přejmenovat na Pandu. Nikdo to neřešil, když nepočítám svoje vlastní nekonečný sarkastický poznámky.

Rico si otevřel pivo a dlouze se napil. „Není v tom. Jen mě chtěla vytočit.“

Přikývla jsem. Tohle byl prostě společnej jazyk lásky Rika a Pandy. Podvádět. Lhát. Vytáčet se. Pořád dokola.

„Asi víš, že kdybys používal ochranu, nemusel bys bejt tak vyděšený pokaždý, když tě *chce vytočit*.“

Tohle nebylo poprvé, co něco takovýho udělala, a podle mě ani naposled. Byl to přímo učebnicový příklad toxického vztahu a on si na to tak zvykl, že jsem nepředpokládala, že se s ní někdy rozejde.

„Někdy ji používám. Ale někdy mám chuť do ní zasadit miminko.“

„Víš vůbec, jak je to ponižující, když to formuluješ takhle? Zasadit do ní miminko, jako by byla nějaký záhon? Nebo stroj na

rození dětí? To je fakt hnusný, Rico. Dobře víš, že Pandu úplně nezbožňuju, takže je co říct, když se jí zastávám.“

„No jo, teď na mě spustíš všechny ty kecy o právech žen. To se na Pandu furt zlobíš, že ti ukradla ten tmavomodrej svetr, než jsi odešla na vejšku?“ Usmíval se na mě tím ohromným, připitomělým úsměvem, při kterým nikdy nevím, jestli mám větší chuť ho obejmout, nebo mu dát pěstí.

„Ne. Důvody, proč Pandu nemusím, jsou: za á, má směšný jméno, a za bé, ukecala tě, abys odešel ze střední školy, i když ti to tam šlo.“ Zkřížila jsem si paže na prsou.

„Špičková tráva byl její nápad a bylo to geniální. Jenže teď, když je tráva legální, ji pěstuje každý.“

„Jo. Je zkrátka o dost jednodušší dostat úvěr na podnikání, když chceš prodávat produkty, který jsou legální. Je to chytřejší cesta.“ Ano. Řečí sarkasmu hovořím plynne a nikdy jsem se to nesnažila skrejvat.

„Nikdy jsem nebyl tak chytřej jako ty, to dobře víš.“

Nesnášela jsem, když tohle říkal. Tuhle frázi s oblibou používali oba moji bratři, vždycky když něco podělali a potřebovali ode mě pomoci. Nenáviděla jsem to.

Byla to pravda? Asi jo.

Byla to jejich vina? Rozhodně ne.

Prostě jim chyběly nástroje potřebný k tomu, aby se vyhrabali ze sraček, do kterých se narodili.

„Hele, vy dva, budete tam stát a vykecávat se, zatímco já tady trpím?“ zavolala ze svého pokoje máma a Rico se ušklíbnul.

„Velkej zlej Jimbo prohrál všechny prachy z jejich spořicího účtu, takže spolu momentálně nemluví.“

„Kolik prohrál?“

„Nevím. Možná pár stovek. Ale máma je fakt nasraná.“ Vzala jsem její pití a šla za bráchou ten kousek do máminy zahulený oázy.